

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **N. J.**, narozen X,
státní občan Gruzie bytem X

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2017, č.j. X

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2017, č.j. X se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2017, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 8. 2017, č. j. X, jímž byla podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu podaná podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců.
2. Žalobce v prvé námitce namítá vnitřní rozpornost napadených rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že správní orgány neuznávají příjmy paní J. C., jelikož tato nemá na území České republiky pobyt a nemůže tedy dle názoru správních orgánů mít příjmy ze své podnikatelské činnosti, ale na druhé straně tuto posuzují jako společně posuzovanou osobu pro výpočet životního minima. Tato skutečnost zapříčiňuje zjevnou nezákonnost napadeného rozhodnutí.
3. Žalobce dále namítá nezákonnost spočívající v nedostatečné poučovací povinnosti. Žalobce doložil doklady, o které byl správním orgánem požádán. Žalobce poukazuje na to, že formulářové výzvy, které správní orgán v pobytových řízeních zasílá, nelze považovat za dostání jeho poučovací povinnosti. Výzva správního orgánu byla velmi obecná a zmatečná a není z ní patrné, jaké doklady má konkrétně žalobce doložit. Žalobce doložil veškeré doklady dle svého nejlepšího přesvědčení. Z procesní opatrnosti žalobce správnímu orgánu sdělil, že má za to, že veškeré vady žádosti byly odstraněny, ale aby byl v opačném případě opakovaně vyzván, a to explicitně ve svém vyjádření k podkladům. Tuto žádost správní orgán ale zcela ignoroval. Odkázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2015 č. j. X, ve kterém komise uvedla, že v případě, že se účastník domníval, že jeho žádost je kompletní a opakovaně žádal správní orgán prvního stupně o sdělení v případě, že by žádost kompletní nebyla a správní orgán prvního stupně na tyto žádosti nerefletoval, dospěla komise k závěru, že správní orgán porušil § 4 odst. 2 správního řádu. Žalobce je přesvědčen o tom, že správní orgán porušil i ustanovení § 3, neboť měl povinnost zjistit skutkový stav nad rámec pochybností. To z jakého důvodu správní orgán neakceptuje doložené doklady, se účastník dozvěděl až v rozhodnutí správního orgánu, neboť opakované výzvy měly obecnou formu výzvy a poučení, které správní orgán používá ve všech řízeních. Vzhledem k tomu, že správní orgán již znovu žalobce nevyzval, ten očekával, že jeho žádost je bezvadná.
4. Žalobce dále uvádí, že správní orgán nesprávně posoudil doložené doklady prokazující zajištění prostředků k pobytu. Přitom odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 9. 2014, č. j. 57 A 94/2013. Zdůraznil, že pro závěr, že by měl být zátěží pro sociální systém, nebyly žádné indicie, ale že správní orgán se touto problematikou ani nezabýval. Postup správního orgánu byl značně formalistický a přesto že žalobce požadovanými příjmy disponoval, správní orgán žádost zamítl s tím, že účastník řízení nepředložil doklady prokazující tento příjem, což se ale dle žalobce nezakládá na pravdě. Postup žalovaného považuje za přepjatý formalismus, který není možné akceptovat.
5. Žalobce dále namítá, že také příjmy matky byly doloženy v naprostém pořádku, avšak žalovaný uvedl, že z cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že dne 9. 3. 2017

byla taktéž pravomocně zamítnuta žádost matky žalobce o vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. Matce žalobce byl udělen výjezdní příkaz s platností od 23. 1. 2017 do 21. 2. 2017. Manželka žalobce tak nemá na území zákonným způsobem dlouhodobě upravený pobyt a nemůže vykonávat žádnou výdělečnou činnost bez povoleného pobytu na území. Žalobce zdůrazňuje, že otázkou podstatnou pro řízení je ta, zda rodina žalobce disponuje dostatečnými prostředky k pobytu na území a ne, zda a jakým způsobem paní J. C. vykonává funkci jednatele. Žalovaný účelově uvádí, že matka žalobce nemůže vykonávat funkci jednatele, jelikož tato je v jejím případě vázána na území a odkazuje na téměř dva roky starý výslech. Výkon funkce jednatele se ale může měnit právě s ohledem na jeho pobytovou situaci a navíc funkci jednatele může vykonávat i mimo území České republiky. To však není nutné, neboť paní J. C. může na území pobývat na základě bezvízového styku a také na základě pobytového oprávnění Španělského království. Žalobce poukázal na to, že příjmy paní J. C. jsou bez jakýchkoli problémů, jsou řádně daněny a jsou z nich odváděny odvody a nebyl žádný důvod pro to, aby je správní orgány neuznaly. Správní orgány se však raději zabývaly otázkou zcela okrajovou, zda tato plní účel pobytu. V řízení však měly být řešeny pouze příjmy celé rodiny.

6. Jak již žalobce uvedl, pokud správní orgány neuznaly příjmy paní J., je zcela nepochopitelné, že posuzovaly tuto jako společně posuzovanou osobu pro výpočet životního minima. Jestliže správní orgány neuznají příjmy s odkazem na skutečnost, že zde osoba nemá legální pobyt, není možné, aby tuto považovaly za společně posuzovanou osobu. Správní orgány navíc nesprávně posuzují jako společně posuzovanou osobu se žalobcem i paní S. P., narozenou X, a to z důvodu, že bydlí ve stejném domě, ale i přes tuto skutečnost ona neuhrazuje se žalobcem společné náklady na bydlení. Paní S. P. nezapadá do žádné z definic z § 7 odst. 2, 3 zákona o státní sociální podpoře a nikdy neprohlásila, že je společně posuzovanou osobou.
7. Žalobce dále namítá nepřiměřenost rozhodnutí žalovaného, kdy správní orgán má povinnost přiměřenost dopadu dle § 174 zákona o pobytu cizinců zkoumat z úřední povinnosti a § 174a obsahuje pouze výčet, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí. Napadené rozhodnutí sice ohledně zásahu do rodinného a soukromého života odůvodnění obsahuje, avšak ve velmi omezené míře, čímž zatížil své rozhodnutí jasnou nepřezkoumatelností. Vrcholem tohoto postupu je pak tvrzení správního orgánu, že vzhledem k tomu, že má upraven pobyt na území, nedojde k zásahu do soukromého a rodinného života. Naprosto absurdně pak argumentuje v posouzení přiměřenosti s tím, že žalobce nesplňuje podmínku dostatečného příjmu. Žalobce sám namítal, že zde pobývá již dvanáct let, že nikdy nebyl zátěží pro sociální systém, že zde má své ekonomické aktivity a plní své zákonné povinnosti. S těmito námitkami se ale žalovaný vůbec nevypořádal, čímž zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností.
8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí správních orgánů obou stupňů s tím, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo žalobce, který již není zastoupen advokátem, obeslat na jím uvedenou adresu, ani na jinou adresu uvedenou v evidenci obyvatel, předvolal soud žalobce k jednání prostřednictvím doručení na úřední desku. U jednání soud konstatoval

obsah žaloby a žalovaný setrval na svých dosavadních stanoviscích a závěrech uvedených v napadených rozhodnutích.

10. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal dne 23. 8. 2012 na Ministerstvo vnitra žádost o povolení k trvalému pobytu na území podle § 68 zákona o pobytu cizinců. K žádosti přiložil doklad o zajištění ubytování, osvědčení o znalosti českého jazyka, smlouvu o výkonu funkce jednatele pro B. J. a C. J. s potvrzením o příjmu každého z nich, potvrzení o studiu a kopie cestovních dokladů. Dne 17. 9. 2013 zaslal žalobce potvrzení o přijetí ke studiu Vysoké školy ekonomické v Praze a dne 28. 2. 2013 byla provedena bytová kontrola, při které bylo zjištěno, že na adrese se jedná o řadový rodinný domek, domovní zvonek je označen firmami B. a T. F. Dále jsou zde uvedena jména MUDr. B. J. a M. s tím, že v době kontroly byli v domě přítomni J. B., J. C. Dle výpisu z evidence TUDU by v domě mělo mít nahlášenou adresu pobytu dalších pět osob, jedná se o rodinné příslušníky kontrolovaných osob. Dle evidence TUDU je zde nahlášen ještě cizinec D. M., který se ale již přestěhoval do Litvy.
11. Dne 3.9.2013 byl žalobce prostřednictvím svého právního zástupce vyzván k odstranění vad podané žádosti tím, aby doložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, ve kterém je po obecném poučení uvedeno, že bylo zjištěno, že za společně posuzované osoby ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písmeno a) až d) za podmínek ustanovení § 4 odst. 2 a 3 zákona č. 110/2006 Sb., je třeba považovat žadatele, jeho otce pana J. B., jeho matku J. C. a jeho nezletilého bratra J. L. a nezletilého J. I. K žádosti byla jako doklad o zajištění prostředků doložena smlouva o výkonu funkce jednatele otce žadatele a další zde konstatované doklady. Správní orgán vyzval žalobce k doložení zápisu z valné hromady společnosti B. se sídlem X, na které byly schváleny smlouvy o výkonu funkce jednatele dle § 66 odst. 2 obchodního zákoníku. Dále byl žalobce vyzván k doložení dokladu, kterým bude prokázána výše uvedenou společností skutečně vyplácená odměna jednatelům za předchozích šest kalendářních měsíců, například ve formě výpisů z bankovního účtu, výdajových pokladních dokladů případně jiného dokladu, věrohodně prokazujícího výši vyplácené mzdy za výše uvedené období. Zároveň byl žalobce poučen o tom, že má možnost ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců věrohodně prokázat částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení. K uvedenému odstranění vad byla žalobci poskytnuta lhůta deset dnů od doručení výzvy. Žalobce byl současně poučen o tom, že pokud nebudou vady odstraněny, žádost bude zamítnuta. Dále byl žalobce vyzván k doložení kopie přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 společnosti B. spolu s výkazem zisků a ztrát a rozvahy výše uvedené společnosti a dále agregovaného pohledu vystaveného Okresní (Pražskou) správou sociálního zabezpečení, ze kterého bude zřejmé, že právnická osoba, u které vykonáváte závislou činnost, za vás odvádí sociální pojištění a v jaké výši. K doložení dokladu byla poskytnuta také desetidenní lhůta.
12. Žalobce byl dále poučen o tom, že v období od 16. 9. do 30. 9. 2013 má možnost se seznámit s podklady a k podkladům se vyjádřit. Žalobce se s podklady seznámil dne 17. 9. 2013. Dne 26. 9. 2013 žalobce doložil platný výpis z obchodního rejstříku společnosti B., platný agregovaný pohled vystavený PSSZ za rok 2012 až do současnosti a dále doložil doklad o přijetí do prezenčního studia na Vysoké škole ekonomické. Dne 3. 12. 2013 nahlížel žalobce do spisu a dne 9. 12. 2013 žádal o prodloužení lhůty k vyjádření a k obsahu spisového materiálu, a to s ohledem na převzetí nového právního

zastoupení. Dne 12. 12. 2013 zaslal žalobce Ministerstvu vnitra vyjádření, ve kterém uvedl, že odstranil nedostatky, které byly specifikovány ve výzvě, pokud jde o zajištění prostředků k pobytu, poukázal na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu s tím, že je mu známo několik případů kdy správní orgán akceptoval příjmy jednatele, které byly vypláceny bez rozhodnutí valné hromady. Správní orgán je povinen vycházet z faktického příjmu účastníka řízení, přičemž má-li o něm má jakékoli pochybnosti, lze například fakticitu příjmu prokázat výsledkem účastníka řízení, respektive jeho rodičů. Pokud tedy přetrvávají pochybnosti správního orgánu, navrhl žalobce svůj vlastní výslech. Pokud by důvodem zamítnutí žádosti byla jiná skutečnost než ta, která vyplývá ze zákonných podmínek zákona o pobytu cizinců či jiný důvod neuvedený ve spisovém materiálu, žádá účastník řízení, aby byl o této skutečnosti informován, aby mohl uplatňovat svoje práva a oprávněné zájmy. Dne 18. 3. 2014 se právní zástupce žalobce seznámil opět s podklady a dne 26. 3. 2014 zaslal další vyjádření a znovu zdůraznil, že pokud účastník řízení opakovaně usiluje, měl by správní orgán vyjít účastníkovi vstříc s tím, že mu sdělí, v čem spatřuje nedostatky žádosti, aby je tento mohl případně odstranit. Opět v případě jakýchkoli pochybností navrhl provedení jeho výslechu.

13. Dne 10. 4. 2014 vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky rozhodnutí, kterým žádost zamítl dle ustanovení § 75 odst. 2 písmeno b) zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo po uvedení relevantních právních ustanovení konstatovalo, že s ohledem na společně posuzované osoby je v případě žadatele jako určující částka životních minim cizince a společně s ním posuzovaných osob třeba považovat částku 13.010 Kč. Žalobce doložil nájemní smlouvu, ze které vyplývá, že se smluvní strany dohodly, že čisté nájemné bude činit 50.000 Kč. Žalobce by tedy měl doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem jeho a společně s ním posuzovaných osob součet dvou výše uvedených částek, tedy částku Kč 63.010 Kč. Ministerstvo konstatovalo, že žadatel ke své žádosti přiložil smlouvu o výkonu funkce jednatele uzavřenou mezi společností B. s.r.o. a otcem žadatele, potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti otce žadatele za měsíce květen až červen 2012, dále smlouvu o výkonu funkce jednatele matky žadatele uzavřenou mezi společností B. s.r.o. na straně jedné a matky žadatele jako jednatelkou na straně druhé a potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti matky žadatele za měsíce květen až červen 2012 vystavené výše uvedenou společností. Ministerstvo uvedlo, že tyto doklady nebylo možné akceptovat, neboť dle § 66 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, smlouva o výkonu funkce jednatele musí mít písemnou podobu a musí být schválena valnou hromadou společnosti. Předložené doklady tedy nesplňují požadavky, které jsou na ně dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců kladeny, neboť z dokladů o zajištění finančních prostředků vyplývá, že žadatelem a společně s ním posuzovanými osobami doložený úhrnný měsíční příjem je v celkové výši 0 Kč a tato částka je nižší než částka, kterou byl povinen předložit jako jeho měsíční příjem ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žadatel byl vyzván k doložení zápisu z valné hromady společnosti B. s.r.o., na které byly schváleny výše uvedené smlouvy o výkonu funkce jednatele, k doložení dokladu, který by prokazoval výši vyplácené odměny jednatelům, a zároveň mu byla dána možnost věrohodně prokázat částku skutečně odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení. Žalobce doložil zápis o valné hromadě společnosti B. ze dne 1. 7. 2010, listinu přítomných na valné hromadě, agregovaný pohled vystavený Pražskou správnou sociálního zabezpečení za období od 1. 6. 2012 do 31. 8. 2013, výplatní lístky otce a matky žadatele za měsíc únor až červenec 2013, priznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2012 výše uvedené společnosti, včetně

rozvahy a výkazu zisků a ztrát, dále byla doložena nájemní smlouva uzavřená s paní PhDr. M. Ž. dne 6. 5. 2013 spolu s protokolem o předání nemovitosti ze dne 6. 5. 2013. Dle Ministerstva však předložené doklady dále nesplňovaly požadavky uvedené v § 71 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť z dokladů o zajištění finančních prostředků vyplývá, že žadatelem a společně s ním posuzovanými osobami doložený úhrnný měsíční příjem je v celkové výši 38.479,- Kč a tato částka je nižší než částka, kterou byl povinen předložit jako jeho minimální měsíční příjem a to nižší o částku 24.531,- Kč. Je třeba konstatovat, že žadatel k žádosti o povolení k trvalému pobytu nepřeložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území tak, jak je vymezen v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

14. Ministerstvo se dále zabývalo otázkou, zda vydané rozhodnutí nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žadatele a shledal, že tomu tak není. Správní orgán uvedl, že v průběhu řízení zjistil, že žalobce žije na území s matkou, otcem a dvěma bratry. Matka žadatele pobývá na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer - účast právnické osobě“ s dobou platnosti do 22. 6. 2012. Matka podala dne 6. 6. 2012 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – účast v právnické osobě“, o této žádosti nebylo v době rozhodování prvostupňového správního orgánu dosud rozhodnuto. Otec žadatele pobývá na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkoný manažer – účast v právnické osobě s platností do 31. 7. 2012. Dne 12. 12. 2012 podal otec žadatele žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, o kterém taktéž dosud nebylo rozhodnuto. Bratr žadatele J. I. pobývá na území ČR na základě víza strpění s dobou platnosti do 30. 4. 2014 a dne 7. 1. 2014 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinný a druhý bratr žadatele nezletilý J. L. pobývá na území ČR na základě víza strpění s dobou platnosti do 30. 4. 2014, podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinný, o těchto žádostech dosud nebylo rozhodnuto. Ministerstvo s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71 uvedlo, že žadateli ani jeho rodině nebude do budoucna odepřen vstup a pobyt na území republiky v rámci jiných pobytových oprávnění. K žádosti žadatele o to, aby správní orgán v případě pochybností vyslechl účastníka řízení, případně sdělil vady žádosti, aby mohl účastník předejít negativnímu rozhodnutí, uvedlo Ministerstvo, že žadatel byl již správním orgánem řádně vyzván k odstranění vad a byl současně poučen o tom, jakým způsobem má nedostatky odstranit. Důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že příjem žadatele byl správním orgánem shledán jako nedostatečný.
15. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 11.9.2014, č.j. X tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Ministerstvu k dalšímu řízení, když komise shledala důvodnou námitku, že v obdobných případech správní orgán prvního stupně požaduje podrobné vyúčtování služeb spojených s užíváním bytu a že tedy správní orgán nepostupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 tedy, aby při rozhodování podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
16. Dne 13. 8. 2015 vyzvalo Ministerstvo žalobce k odstranění vad podané žádosti, tedy k doložení aktuálních dokladů o zajištění prostředků k trvalému pobytu, a to potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti otce žadatele za poslední tři měsíce, výplatní pásky otce žadatele za poslední tři měsíce, potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti matky žadatele za poslední tři měsíce, výplatní pásky matky žadatele za poslední tři měsíce a další příjem, pokud takového žalobce dosahuje. Vzhledem k tomu, že Komise neuznala doloženou

smlouvu o nájmu bytových prostor mezi společnostmi B. s.r.o. a M. Ž. jako doklad potvrzující skutečné náklady na bydlení žadatele a jeho rodiny umožnilo Ministerstvo věrohodně žalobci prokázat částku skutečných nákladů vynakládaných na bydlení, které jsou blíže specifikované v § 25 zákona číslo 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře.

17. Dne 28. 8. 2015 žalobce podané výzvě vyhověl a uvedené výplatní pásky a potvrzení ze závislé činnosti zaslal. Dále žalobce uvedl, že i kdyby správní orgán vycházel z částky normativních nákladů na bydlení u žádostí podaných za rok 2015 dle nařízení vlády č. 327/2014 Sb., činí tato částka v případě žalobce a s ním posuzovaných osob Kč 18.674,-. Částka životního minima účastníka řízení a společně s ním posuzovaných osob poté činí částku Kč 15.840,-. K zajištění prostředků k trvalému pobytu na území je tedy v případě žalobce a společně s ním posuzovaných osob nutné doložit potvrzení o příjmech Kč 34.514,-. Z popsanych dokumentů vyplývá, že žalobce a společně s ním posuzované osoby disponují částkou ve výši Kč 39.950,-. Částka je tedy dostatečná.
18. Dne 12. 10. 2015 vydalo Ministerstvo rozhodnutí pod č.j. X, kterým podanou žádost znovu zamítlo dle § 75 odst. 2 písmeno b) zákona o pobytu cizinců. Souhlasilo s částkou životního minima žadatele a jeho společně posuzovaných osob ve výši 15.840 Kč, jak ji uvedl zástupce žalobce. Nicméně nesouhlasilo s názorem žalobce o nutnosti použití normativní částky k vypočítání skutečných nákladů na bydlení. A zdůraznil, že výše příjmů nedosahuje požadované částky. Z předložených dokladů vyplývá příjem ve výši Kč 39.950,-. Tato částka je však nižší než částka požadovaná o Kč 34.423,-. Dále pak uvedl, že posoudil zásah rozhodnutí do soukromého rodinného života dle ustanovení § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a zjistil, že tomu tak není.
19. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opět odvolání. Byla předložena nová nájemní smlouva mezi PhDr. M. Ž. a B. s.r.o. opět na nájemné ve výši 50.000 Kč s tím, že předmět nájmu bude sloužit jako sídlo firmy a určen k trvalému bydlení jednatele společnosti B. a členů jeho rodiny, přičemž je zde uvedena manželka a tři děti N., I., L. a dále D. E. a S. P.
20. Dne 3. 12. 2015 vydala komise rozhodnutí pod č.j. X, kterým prvostupňové rozhodnutí z 12. 10. 2015 zrušila a věc vrátila k dalšímu řízení, když nadále není patrné, jaké jsou náklady odvolatele a s ním společně posuzovaných osob, když ze smlouvy o nájmu je patrné, že cena za měsíční pronájem 50.000 Kč bude hrazena společnostmi B. a poplatky a energie spojené s užíváním domu hradí pronajímatel tedy opět společnost B., z čehož by vyplývalo, že náklady žalobce a s ním spojených osob jsou nulové. Z pohybu na účtu nelze vyvodit žádný konkrétní závěr o tom, jaké náklady žalobce a posuzovaných osob jsou. Dne 11. 1. 2016 byla žalobci zaslána další výzva k odstranění vad žádosti, ve které byl žalobce opět vyzván k doložení aktuálních dokladů o zajištění prostředků k trvalému pobytu. Dne 26. 1. 2016 byly správnímu orgánu zaslány výplatní pásky rodičů žalobce za říjen až prosinec 2015. Dne 17. 2. 2016 byl proveden výslech žalobce, který uvedl, že bydlí na adrese X u ubytovatelky paní Ž., kolik platí měsíčně za nájem, ale neví. Studuje univerzitu. Ke své přítelkyni uvedl, že se seznámili v klubu James Dean a v červenci se nastěhovala k nim domů. Přítelkyni je X let pracuje v baru - X, je barmanka na Václavském náměstí. Zatím se ještě nechystají odstěhovat od rodičů, musí dokončit univerzitu. Zbývá mu ještě rok a půl. Na území pobývá někdy od roku 2006 a 2007, přijel s rodiči a chtěl by zůstat i po ukončení studia. Do školy se dopravuje buď autem, nebo tramvají. Škola je na X. Řidičský průkaz má, používá firemní auto. Výuka je vedena v anglickém jazyce. V nemovitosti s ním žije táta, maminka, bratři a přítelkyně, komunikuje s přítelkyní česky a anglicky. Přítelkyně má bratry dva, ale jména nezná,

nikdy se s nimi nesetkal. Její rodiče také nezná. Zda se přítelkyně podílí na platbě nájemného, uvedl, že nikoli.

21. Dne 17. 2. 2016 byla vyslechnuta matka žalobce, která uvedla, že přijeli do České republiky v roce 2007 kvůli dětem. Jedním z důvodů byly nepokoje a válka v Gruzii v roce 2008. S manželem jsou společníky a jednatelem ve firmě B., provozují restauraci. Uvedla, že pobírá mzdu za pomoc manželovi Kč 21.450,- čistého, kterou vyplácí společnost na účet. K nájemnému uvedla, že toto je hrazeno měsíčně převodem. Platí firma, je to 50.000 Kč dle smlouvy, ale mají ústní dohodu s paní Ž., že platí 45.000 Kč. V částce nejsou poplatky. Poplatky platí firma. V pronajaté nemovitosti žije její rodina, její děti, matka a přítelkyně syna S. P.
22. Dne 15. 3. 2016 zaslalo ministerstvo žalobci další výzvu k odstranění vad žádosti. Zástupce žalobce dne 30. 3. 2016 požádal o sdělení, v čem správní orgán spatřuje své domněnky o nevěrohodnosti příjmu účastníka řízení vzhledem k tomu, že příjmy rodičů odpovídají doložené smlouvě o výkonu funkce jednatele i odvodů z nich vyplývajících. Dne 6. 4. 2016 doručil žalobce zápis z valné hromady ze dne 1. 1. 2014.
23. Dne 12. 10. 2016 vydalo Ministerstvo vnitřní rozhodnutí pod č.j. X, kterým opět zamítlo žádost pro nepředložení dokladů o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území tak, jak je vymezen v ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jako společně posuzované osoby kromě rodičů žalobce a bratrů žalobce uvedlo ministerstvo i družku žalobce s tím, že je tedy třeba v případě žalobce považovat částku životního minima ve výši Kč 18.290,-. Vzhledem k tomu, že ze smlouvy nelze určit, kolik hradí rodina žadatele nebo společnost za poplatky za služby spojené s užíváním domu, rozhodl správní orgán, že využije při posuzování finančních prostředků normativních nákladů na bydlení ve výši 18.947 Kč. Výměry za služby a energie spojené s užíváním domu nelze akceptovat, neboť byly doloženy před zamítnutím žádosti žadatele a k datu rozhodnutí nejsou aktuální. Součet dvou výše uvedených částek činí Kč 37.237,-.
24. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodla Komise rozhodnutím ze dne 19. 1. 2017 tak, že rozhodnutí opět zrušila a věc vrátila Ministerstvu k dalšímu projednání. Ministerstvo vyzvalo opět žalobce k odstranění vad žádosti a to výzvou ze dne 26. 5. 2017. Dne 20. 6. 2017 zaslal žalobce požadované doklady, tedy potvrzení o výši příjmů matky a otce žadatele za období listopad až květen 2016, potvrzení o bezdlužnosti od Pražské správy sociálního zabezpečení matky a otce žadatele a společnosti B. a potvrzení o bezdlužnosti od Finančního úřadu matky a otce žadatele a společnosti B. s.r.o. Dne 22. 6. 2017 byla zaslána žalobci další výzva s tím, že byl žalobce upozorněn na to, že předložené doklady nesplňují zákonné požadavky, neboť matce žalobce byla zamítnuta poslední žádost o pobyt, a to konkrétně žádost o vízum strpění vedená pod č. j. X, rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 3. 2017 a matka tak nemá na území ČR žádný zákonem povolený pobyt, přičemž na podání její žádosti o trvalý pobyt se nevztahuje žádná fikce. Z tohoto důvodu nelze uznat její příjmy, neboť nemůže vykonávat žádnou výdělečnou činnost bez udělení pobytu na území ČR a ani na území pobývat. Předložené finanční prostředky jsou tak nedostatečné. Na to reagoval žalobce a uvedl, že matka disponuje oprávněním k pobytu jiného členského státu Evropské unie. Dále uvedl, že odměna z výkonu funkce jednatele nemusí být podmíněna pobytem na území ČR, což vyplývá z charakteru funkce jednatele obchodní společnosti. Dne 20. 7. 2017 se žalobce seznámil

s podklady pro vydání rozhodnutí a ve svém následném vyjádření uvedl, že předložené příjmy zcela odpovídají zákonným požadavkům a žádá o bezodkladné vydání povolení.

25. Dne 21. 8. 2017 vydalo Ministerstvo vnitra rozhodnutí, kterým opět žádost zamítlo, přičemž vycházelo z toho, že společně posuzovanými osobami jsou rodiče žalobce, oba bratři a babička žadatele paní D. E. a družka žadatele paní P. S., bytem shodným se žadatelem. Existenční a životní minimum je částka Kč 18.290,-. Správní orgán uvedl, že byla předložena smlouva o pronájmu domu uzavřená mezi společností B. a M. Ž. s tím, že ze zápisu z valné hromady vyplývá, že rodina žadatele bude nemovitost užívat bezplatně. Správní orgán tak má skutečně náklady na bydlení žadatele i jeho rodiny za prokázané, tedy činí 0 Kč. Vzhledem k tomu, že žadatel věrohodně prokázal skutečné odůvodnění náklady vynakládané na bydlení, je tedy za celkovou určující částku, kterou byl žadatel povinen doložit jako jeho minimální úhrnný měsíční příjem třeba považovat součet dvou výše uvedených částek, tedy částku Kč 18.290,-. Správní orgán uvedl, že lze akceptovat pouze příjmy otce žadatele, neboť v průběhu řízení byla matce zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu a následně i žádost o vízum strpění a matka žadatele tak nemá žádný zákonným způsobem dlouhodobě upravený pobyt a nemůže vykonávat žádnou výdělečnou činnost. Z předložených dokladů otce žadatele vyplývá příjem ve výši 17.564 Kč. Tato částka je však nižší než částka požadovaná výše, a to o 726 Kč. K tvrzení o tom, že má matka žalobce oprávnění k pobytu jiného členského státu Evropské unie uvedl správní orgán, že z informačních systémů dostupných správnímu orgánu nevyplývá, že by matka žadatele měla povolený pobyt v jiném z členských států Evropské unie. Zdůraznil, že jediné důkazní břemeno leží v průběhu celého řízení na žadateli, žadatel ani jeho zmocněný zástupce však neprokázal, že by matka disponovala takovým oprávněním. Správní orgán také nesouhlasí s názorem žalobce, že matka žadatele mohla vykonávat funkci jednatele ze zahraničí, neboť zdůraznil, že matka žadatele tuto funkci nevykonávala ani na území, jak vyplývá z jejího výslechu. Tuto skutečnost uznala i Komise při rozhodování ve věcech pobytu cizinců v případě žádosti matky žadatele o dlouhodobý pobyt. Správní orgán připomněl, že sama matka žadatele uvedla, že vypomáhá v restauraci různými manuálními činnostmi, které tvořily většinovou část její práce. V takovém případě nemůže logicky dostávat za tuto činnost v zahraničí mzdu, neboť dostávala mzdu za činnost ukotvenou ke konkrétnímu pracovišti na území ČR, kde nemá v současné době žádným způsobem dlouhodobě upravený pobyt. S odkazem na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu pak zdůraznil, že nelze poučovací povinnost vnímat jako ničím omezenou a absolutní povinnost poučovat o všem a za všech okolností. Dále pak posoudil znovu dopad napadeného rozhodnutí do soukromého rodinného života žalobce a konstatoval, že v současné době celá rodina žadatele kromě matky pobývá na území na základě fikcí k pobytu vzniklých podáním žádosti o dlouhodobý pobyt a to společně v jednom domě. Matka žadatele nemá v současné době na území České republiky žádný zákonem povolený pobyt. Zamítavé rozhodnutí neznamena proto zásah do rodinného a soukromého života žadatele, neboť žadatel na území České republiky může i nadále legálně pobývat na základě fikce pobytu do doby rozhodnutí o jeho žádosti o dlouhodobý pobyt a na jejím základě pak i realizovat svůj rodinný a soukromý život, který si zde vybudoval. Žadatel tak nebude zamítavým rozhodnutím nijak omezen v realizaci a udržování rodinných vazeb ani v pracovní činnosti a výdělečných aktivitách na území, stejně tak nebude omezen v pohybu ani pobytu na území, ačkoli mu budou odepřeny výhody plynoucí ze statutu cizince pobývajícího na území v rámci trvalého pobytu. Přitom vycházel z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65.

26. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opět odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Komise konstatovala, že žalobce věrohodně prokázal skutečně odůvodněné náklady vynakládané na bydlení ve výši 0 Kč, takže částka, kterou byl odvolatel povinen doložit jako minimální měsíční příjem jeho a společně s ním posuzovaných osob ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců činila 18.290 Kč. Komise konstatovala, že matka odvolatele pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ s platností od 23. 6. 2010 do 22. 6. 2012. Dne 6. 6. 2012 podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – účast v právnické osobě“. Tato žádost byla pravomocně zamítnuta dne 12. 1. 2017. Komise ve svém rozhodnutí uvedla, že z provedeného výsledku ze dne 17. 2. 2016 bylo prokázáno, že účastnice řízení neplní účel povoleného pobytu „podnikání – účast v právnické osobě“. Jako jednatelka je zapsána pouze formálně a samostatně vedení obchodní společnosti nikdy nevykonávala ani tyto činnosti nijak nezajišťovala. Účastnice řízení nevěděla u jaké banky má obchodní společnost vedeny účty, k jakému finančnímu úřadu obchodní společnost podává přiznání k dani z příjmu právnických osob, kolik má společnost zaměstnanců, nemá přehled o finančním obratu restaurace, nevěděla, kdy se konala poslední valná hromada, jaký je předmět podnikání společnosti evidovaný v obchodním rejstříku a neuměla vysvětlit pojem s.r.o. Účastnice řízení dále uvedla, že pro obchodní společnost nezajišťuje žádné zakázky, vše dělá manžel a ona mu pomáhá. Dále uvedla, že jako jednatelka kontroluje kuchyni, kuchaře, čerstvost potravin, práci čističů, ukazuje postup přípravy nových jídel, někdy kontroluje chod a provoz a dělala design restaurace, když v prostoru probíhala rekonstrukce. Takové tvrzení však dle názoru Komise nevypovídá o tom, že by byla účastnice řízení fakticky zapojena do podnikání v obchodní společnosti B. respektive skutečný výkon funkce jednatele si lze za právě uvedených skutečností představit jen stěží. Z provedeného výsledku byl jednoznačně prokázán pouze formální zápis jako jednatelky v obchodní společnosti B., aniž by tuto funkci fakticky vykonávala. Proto v tomto rozhodnutí dospěly správní orgány k závěru, že účastnice řízení neplní účel, pro který jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož nevykonává funkci jednatelky obchodní společnosti B. s.r.o. Proto doložené doklady o jejím příjmu z jednatelské činnosti nelze ani v tomto, nyní projednávaném řízení akceptovat.
27. Komise dále uvedla, že dne 9. 3. 2017 byla zamítnuta žádost matky žalobce o vízum nad devadesát dnů za účelem strpění pobytu na území a byl jí udělen výjezdní příkaz s platností od 23. 1. 2017 do 21. 2. 2017. Matka tak nemá na území žádným zákonným způsobem dlouhodobě upravený pobyt a nemůže vykonávat žádnou výdělečnou činnost bez povoleného pobytu na území. Pokud zmocněný zástupce žalobce tvrdí, že odměna z výkonu funkce jednatele nemusí být podmíněna pobytem matky odvolatele na území, zdůraznila komise, že matka odvolatele funkci jednatelky obchodní společnosti B. s.r.o. prokazatelně nevykonává. I během výsledku provedeného v tomto řízení uvedla, že vypomáhá v restauraci různými manuálními činnostmi, které tvořily většinou část její práce. Logicky nemůže dostávat za tuto činnost v zahraničí odměnu, neboť dostávala odměnu za činnost ukotvenou ke konkrétnímu pracovišti na území, kde nemá v současné době žádným způsobem dlouhodobý upravený pobyt. Ministerstvo vnitra tedy postupovalo správně, pokud akceptovalo pouze doklady prokazující příjem otce odvolatele

plynoucí z výkonu funkce jednatele společnosti B. ve výši 17.564 Kč měsíčně. Vzhledem k tomu, že žalobce nedoložil jako odvolatel doklady o příjmu rodiny v dostatečné výši, byl řádně vyzván a poučen o následcích nesplnění této výzvy. Komise dále uvedla, že povolení k trvalému pobytu je nejvyšším a nejtrvalejším druhem pobytového oprávnění na území, které cizince v řadě ohledů zrovnoprávňuje s občanem České republiky. Důvodnou neshledal ani námitku porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.

28. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
29. Soud se nejprve zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou je povinen se zabývat ze zákona, neboť zjištění o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí je již samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, aniž by soud přezkoumával důvodnost dalších v žalobě uplatněných námitek.
30. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č.j. 3 As 51/2007-84).
Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
31. Městský soud shledal nepřezkoumatelnou tu část napadeného rozhodnutí, ve které žalovaný akceptuje závěr ministerstva o tom, že je v případě žalobce a jím společně posuzovaných osob za určující částku minima třeba považovat částku ve výši 18 290 Kč, když ani správní orgán I. stupně neodůvodnil, jak k této částce dospěl.
32. Ustanovení § 3 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu stanovuje, že „*Pokud je osoba pro účely tohoto zákona posuzována společně s jinými osobami (§ 4), jsou částky životního minima odstupňovány podle pořadí osob. Pořadí posuzovaných osob se stanoví tak, že se nejdříve posuzují osoby, které nejsou nezaopatřenými dětmi, a poté osoby, které jsou nezaopatřenými dětmi. V rámci každé z těchto skupin posuzovaných osob se pořadí stanoví podle věku od nejstarší po nejmladší osobu. Věkem osoby rozhodným pro stanovení částek životního minima je věk, kterého osoba dosáhne v kalendářním měsíci, za který je životní minimum zjišťováno.*“
33. Z uvedeného vyplývá, že zákon stanovuje jednoznačné pravidlo pro výpočet částky životního minima společně posuzovaných osob s tím, že na tom, jak budou osoby podle

tohoto pravidla posouzeny, závisí výše celkové částky životního minima těchto společně posuzovaných osob. Z napadeného rozhodnutí ale žádné konkrétní údaje či úvahy, ze kterých by bylo možné zjistit, jak správní orgány dospěly právě k částce 18 290 Kč životního minima všech se žalobcem společně posuzovaných osob, uvedeny nejsou. Ministerstvo se pořadím posuzovaných osob vůbec nezabývalo, ani neuvedlo, za který kalendářní měsíc zjišťovalo životní minimum, ani nezjišťovalo, zda jsou žalobce a jeho bratři osobami zaopatřenými či nikoli. Soud považuje tento nedostatek za zcela zásadní, a to i s ohledem na další pravidla uvedená v dalších odstavcích tohoto ustanovení.

34. Podle odst. 2 - Částka životního minima osoby, která je posuzována jako první v pořadí, činí měsíčně 3 550 Kč.

Podle odst. 3 - Částka životního minima osoby, která je posuzována jako druhá nebo další v pořadí, činí měsíčně

- a) 3 200 Kč u osoby od 15 let věku, která není nezaopatřeným dítětem,
- b) 2 770 Kč u nezaopatřeného dítěte od 15 do 26 let věku,
- c) 2 420 Kč u nezaopatřeného dítěte od 6 do 15 let věku,
- d) 1 970 Kč u nezaopatřeného dítěte do 6 let věku.

Podle odst. 4 - Životní minimum osob, které se pro účely tohoto zákona posuzují společně, se stanoví jako úhrn částek životního minima všech těchto osob.

35. V dalších odstavcích zákon totiž stanovuje částky životního minima pro jednotlivé osoby podle pořadí a dále podle toho, zda se jedná o zaopatřené či nezaopatřené dítě s tím, že zákon rozlišuje výši životního minima i podle věku nezaopatřeného dítěte.
36. Z napadeného rozhodnutí, ani z rozhodnutí ministerstva, ale nelze zjistit, v jakém pořadí byly jednotlivé osoby posuzovány, ani zda mezi osobami společně posuzovanými byly osoby nezaopatřené, v jakém věku, ani to jakou částkou se jejich částka životního minima na celkové částce podílí. Soud tedy v této části shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, a to i bez námítky žalobce, neboť přezkoumatelností napadeného rozhodnutí je povinen se zabývat ze zákona. Vzhledem k tomu, že v rozhodnutí chybí výše uvedené úvahy a konkrétní údaje k jednotlivým osobám, není možné přezkoumat, zda je částka životního minima společně posuzovaných osob ve výši 18 290 Kč vypočtena správně, neboť nelze zjistit, jak k této částce správní orgány dospěly.
37. Z napadeného rozhodnutí ale vyplývá, že žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu nebylo vyhověno právě z důvodu, že z žalobcem předložených dokladů je patrný pouze příjem otce žadatele ve výši 17.564 Kč, který je ale nižší než požadovaná částka životního minima ve výši 18 290 Kč, a to o 726 Kč.
38. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru o tom, že není najisto postaven důvod pro zamítnutí žádosti, neboť není patrné, zda jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti uvedené v ustanovení § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, podle kterého: *„Za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním*

právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.“

39. S tím pak souvisí i námitka žalobce, ve které namítá vnitřní rozpornost napadených rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že správní orgány neuznávají příjmy paní J. C., jelikož tato nemá na území České republiky pobyt a nemůže tedy dle názoru správních orgánů mít příjmy ze své podnikatelské činnosti, ale na druhé straně tuto posuzují jako společně posuzovanou osobu pro výpočet životního minima.
40. Ačkoli soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z výše uvedeného důvodu, považuje za nutné vypořádat i tuto námitku, neboť pro posouzení důvodnosti podané žádosti je velmi zásadní právě množství osob posuzovaných společně se žalobcem, neboť od počtu těchto osob se pak odvíjí i výpočet částky životního minima těchto společně posuzovaných osob a také výše příjmů, kterou musí žadatel doložit, aby mohlo být jeho žádosti vyhověno.
41. Soud tuto námitku ohledně vnitřní rozpornosti rozhodnutí shledal důvodnou. Se žalovaným je nutné souhlasit v tom, že matka žalobce již nemá na území České republiky povolený pobyt, což řádně odůvodnil, když odkázal na rozhodnutí vydaná v řízení o žádosti matky o vydání povolení dlouhodobému pobytu „podnikání – účast v právnické osobě“, když žádost byla pravomocně zamítnuta dne 12. 1. 2017. Taktéž odkázal i na odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti matky žalobce o vízum nad devadesát dnů za účelem strpění pobytu na území s tím, že jí byl udělen výjezdní příkaz s platností od 23. 1. 2017 do 21. 2. 2017. Z uvedeného skutečně vyplývá, že matka žalobce pozbyla oprávnění pobývat legálně na území České republiky. V rozporu s těmito zjištěními, ale žalovaný i ministerstvo i nadále bez dalšího matku žalobce započítává jako společně posuzovanou osobu pro výpočet životního minima.
42. Z ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 110/2006 Sb., zákona o životním a existenčním minimu, se společně pro účely tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak, posuzují
 - a) rodiče a nezletilé nezaopatřené děti,
 - b) manželé nebo partneři podle zvláštního právního předpisu; za partnera se pro účely tohoto zákona považuje také partner, se kterým občan členského státu Evropské unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů jiného členského státu Evropské unie, pokud tyto právní předpisy upravují vzájemnou vyživovací povinnost mezi partnery,
 - c) rodiče a
 1. nezletilé děti, které nejsou nezaopatřené,
 2. zletilé děti,
 pokud tyto děti společně s rodiči užívají byt a nejsou společně posuzovány s jinými osobami podle písmene b) nebo d),
 - d) jiné osoby, které společně užívají byt, s výjimkou osob, které prokáží, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby.
43. Z hlediska vznesené námítky je podstatné, že žalobce byl v době vydání napadeného rozhodnutí zletilou osobou, přičemž z bodu c./1. citovaného ustanovení vyplývá, že aby mohlo být zletilé dítě považováno za společně posuzovanou osobu se svými rodiči, je nutné, aby s rodiči společně užívalo byt či dům. Zákon tedy automaticky předpokládá, že se zletilým bydlí oba rodiče. Pokud tedy matka žalobce nemá na území povolený pobyt a

na území se nemůže zdržovat, nemůže být zahrnuta mezi společně posuzované osoby se žalobcem. Částka, kterou žalovaný určil jako existenční a životní minimum všech společně posuzovaných osob ve výši 18 290 Kč je proto z hlediska započtení životního minima matky částkou, která byla určena v rozporu s ustanovením § 4 zákona o životním a existenčním minimu, kde je výslovně uvedeno, které osoby je možné posuzovat společně. Z napadeného rozhodnutí, i z rozhodnutí prvostupňového je navíc patrné, že správní orgány matku žalobce zahrnuly mezi společně posuzované osoby bez jakéhokoli dalšího odůvodnění a vůbec se nezabývaly tím, že na jedné straně matku, která se nemůže zdržovat na území ČR, započteny mezi osoby společně posuzované se žalobcem, tedy osoby spoluzijící se žalobcem, ale na druhé straně, příjem matky do společných příjmů nezapočetly.

44. Pokud jde o příjmy matky, soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, neboť nelze akceptovat příjem matky, která nevykonává tvrzenou funkci jednatelky, a proto neplní účel, pro který jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu. To však neznamená, že by matka nemohla mít jiný příjem, např. ze zahraničí. To však není předmětem tohoto řízení, neboť soud shledal důvodnou námitku žalobce, že matka žalobce neměla být posuzována společně se žalobcem, pokud žalovaný vycházel z toho, že se na území ČR nemůže zdržovat, když nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území.
45. Městský soud shledal výše uvedené vady a nedostatky za natolik zásadní, že byly důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
46. Pro úplnost soud uvádí, že neshledal důvodnou námitku žalobce, ve které vytýká správnímu orgánu I stupně, že výzva správního orgánu byla velmi obecná a zmatečná a není z ní patrné, jaké doklady má konkrétně žalobce doložit. Soud v první řadě považuje za nutné uvést, že námitka, že se jedná o formulářové výzvy bez dostatečného poučení, je velmi obecná a zcela nekonkrétní, když není patrné k jaké výzvě se vztahuje, když je ze správního spisu patrné, že v průběhu řízení bylo žalobci zasláno výzev několik. Soud proto považuje za adekvátní reagovat ve stejné rovině.
47. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem je patrné, že žalobce byl poprvé ministerstvem vyzván k odstranění vad podané žádosti dne 3.9.2013, když byl nejprve seznámen s tím, že za společně posuzované osoby ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písmeno a) až d) za podmínek ustanovení § 4 odst. 2 a 3 zákona č. 110/2006 Sb., je třeba považovat žadatele, jeho otce pana J. B., jeho matku J. C. a jeho nezletilého bratra J. L. a nezletilého J. I., a že k žádosti byla jako doklad o zajištění prostředků doložena smlouva o výkonu funkce jednatele otce žadatele a další zde konstatované doklady. Správní orgán vyzval žalobce k doložení zápisu z valné hromady společnosti B. se sídlem X, na které byly schváleny smlouvy o výkonu funkce jednatele dle § 66 odst. 2 obchodního zákoníku. Dále byl žalobce vyzván k doložení dokladu, kterým bude prokázána výše uvedenou společností skutečně vyplácená odměna jednatelům za předchozích šest kalendářních měsíců, například ve formě výpisů z bankovního účtu, výdajových pokladních dokladů případně jiného dokladu, věrohodně prokazujícího výši vyplácené mzdy za výše uvedené období. Zároveň byl žalobce poučen o tom, že má možnost ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců věrohodně prokázat částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení. K uvedenému odstranění vad byla žalobci poskytnuta lhůta deset dnů od doručení výzvy. Žalobce byl současně poučen o tom, že pokud nebudou vady odstraněny, žádost bude zamítnuta. Dále byl žalobce vyzván k doložení kopie přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 společnosti B. spolu s výkazem zisků a ztrát a rozvahy

výše uvedené společnosti a dále agregovaného pohledu vystaveného Okresní (Pražskou) správou sociálního zabezpečení, ze kterého bude zřejmé, že právnická osoba, u které vykonáváte závislou činnost, za vás odvádí sociální pojištění a v jaké výši.

48. Výzvu tohoto obsahu soud považuje za zcela konkrétní, když je z ní jednoznačně patrné, jaké doklady má žalobce doložit a co jimi má být prokázáno. To, že byla výzva dostatečně konkrétní, koresponduje s tím, že žalobce na výzvu reagoval a požadované listiny, i když s některými výhradami, správnímu orgánu zaslal. Vzhledem k tomu, že není patrné, kterých výzev se námitka uvedená v žalobě týká, přezkoumal soud i obsah dalších výzev zaslaných žalobci (ze dne 13.8.2015, 15.3.2016 a 26.5.2017) a dospěl ke shodnému závěru, neboť se vždy jednalo o výzvy související s předmětem řízení, bylo z nich patrné, jaké nedostatky mají být odstraněny a jaké konkrétní listiny má žalobce předložit. Nejednalo se tedy ani v jednom případě o tzv. formulářové výzvy, jak namítá žalobce, a proto soud tuto námitku důvodnou neshledal.
49. Soud sice napadené rozhodnutí ruší, avšak pro úplnost považuje za nutné s ohledem na námitku žalobce, ve které namítal nepřiměřenost dopadu rozhodnutí žalovaného do jeho osobního a rodinného života, uvést, že žalovaný se jednotlivými kritérii uvedenými v § 174a zákona o pobytu cizinců zabýval a učinil závěry na základě konkrétních zjištění ve vztahu k žalobci a jeho rodině. K námitce žalobce, ve které považoval za naprosto absurdní argumentaci žalovaného tím, že žalobce nesplňuje podmínku dostatečného příjmu, uvádí soud, že žalobce v průběhu řízení žádné své příjmy ani netvrdil, ani neprokazoval, což vyplývá i z toho, že žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu nebylo vyhověno právě z důvodu, že z žalobcem předložených dokladů je patrný pouze příjem otce žadatele ve výši 17.564 Kč, který je ale nižší než požadovaná částka životního minima ve výši 18 290 Kč, a to o 726 Kč. Posouzení dopadů rozhodnutí tedy soud považuje za dostatečné.
50. Městský soud tedy na základě výše uvedeného shledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a proto napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgány jsou právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
51. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, odměna advokátovi za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) a dvakrát režijní paušál po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Protože zástupcem žalobce byl advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Částka daně činí 1 428 Kč a náklady řízení tedy celkem činí 11 228 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. října 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu